

Skåne
Önsjö
Billinge
1772-1782

1 3669
I.
En friarehistoria.

1772 av Arvidson
1772 av Th. Elden Österlin
Född 1864 i Bilinge

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Det var en gång en dräng, som hade tre fästmör. Han var mycket i
/av de tre flickorna/
valet och kvalet, vilken han skulle taga till hustru. För att utröna,
vilken av dem, som var dugligast tänkte han ut en list. När en tid hade
gått och han ej hade blivit i tillfälle att avgöra vem han skulle ha,
/1/
låtsade han att han blev sjuk. Innan han lade sig till sängs ställde
han till med en väldig oordning och placerade en mängd bråte på golvet
i sitt rum, varefter han skickade bud till sina tre fästmör, att de
skulle komma och hälsa på honom, vilket de också gjorde.

Den första, som kom, ställde sig vid fönstret och frågade hur det
var med honom, men när hon såg hur uppställt där var så gick hon sin
väg igen.

Den andra gick in och klättrade över bråten fram till sängen
och ~~såg~~ frågade hur det var med honom, men sedan gick även hon sin
väg igen.

Den tredje, som kom, började att plocka bort sakerna och ställa
dem på sina rätta platser och sedan frågade hon hur det stod till med
honom. När han såg hennes handlingssätt var han längre i
valet och

kvalet, vilken han skulle taga till sin hustru och då han snart tillfrisknade dröjde det inte länge förrän det blev bröllop, och det är anledning hoppas, att han ej ångrade sitt val.

II.

En annan friarehistoria.

Även denna historia handlar om en dräng, som var i valet och kvalet vilken flicka han skulle taga. Han hade emellertid inte mera än två att välja på och för att pröva dem, låtsade även han sig vara sjuk och skickade bud på flickorna.

När den första kom sade han: "Jag är sjuk, men jag har hört att det skulle vara bra om jag kunde få av den deg, som sitter på naglarna från det förra baket!" Flickan granskade noga sina naglar, men kunde ej finna vad fästmannen önskade.

När den andra flickan kom på besök upprepade han, vad han sagt till den första, och strax började flickan garnaska sina naglar och denna gång med ett annat resultat. Hon hade verkligen, vad han sade sig önska och anatagligen rensade hon sina naglar och lät honom få

det medel, som enligt hans utsago skulle vara bra såsom botemedel.

Efter detta var ~~xx~~ han ej längre i ovisshet, vem han skulle taga, men denna gången blev det den första, trots att hon ej kunde giva honom det han bad henne om. Han tänkte tydligen, att hade ~~xx~~ den andra ej hunnit att tvätta händerna rena ~~x~~ efter baket, så kom hon att bli en slarvig husmor och därför valde han den, som tvättat och rensat sina händer ordentligt.

III.

Den gömda kistnyckeln.

Det var en gång en gård där det endast fanns en dotter. En dag kom där dit en karl, vilken modern trodde vara ute i friareärende till dottern. När hon märkte detta ville hon på allt sätt framhålla hur duktig dottern var. Därför sade hon, i det hon pekade på den spinnrock med en full totte vilken stod framme, "Tre tillika (dylika) spinner min dotter om dagen!"

Friaren tyckte detta var bra, men han ville likväl se hur det var med hennes duglighet och då han för en stund blev lämnad ensam

i stugan tog han en i en kista sittande nyckel och gömde den nederst i den lintotte, som satt på spinnrocken.

Efter tre veckor upprepade han sitt besök och då berättade man, att förra gången han var på besök hade de blivit av med kistnyckeln och de hade ej på villkor kunnat finna den. När han hörde detta förstod han hur det var fatt med skickligheten hos den spinnerska, som modern sagt spannat tre tottar em dagen och då aktade han sig för att fria till den flickan.

Hans snarfyndighet hade räddat honom från att få en hustru, som ej dugde till något.

IV.

Aa 1478 De tre systrarna.

Det var en gång tre systrar, av vilken ingen av dem kunde tala rent. Så hände det sig att en friare skulle komma dit och modern förhöll dem noga, att de ej skulle säga något medan han var där, vilket de också lovade.

Friaren kom och flickorna tego. Dock vore de sysselsatta med var

sitt arbete, ty naturligtvis skulle de ej sitta sysslolösa när friaren kom. Den ena av flickorna vävde och under arbetet brast en tråd i varpen, varför väverskan utropade: "Där bast en tå!" vartill den andra svarade "Kyd den då!" (Knyt den då). Då den tredje hörde deras yttrande kom hon att tänka på moderns förbud och sade: "Ti tösor, mor sa' ni skulle tisa å inte tasa så länge friaren vasa!" (Tig flickor, mor sade, ni skulle tiga och inte tala så länge friaren var här.)

När friaren blev på det klara med hur det var ställt med flickornas talförmåga gick han sin väg utan att frial

V.

En annan historia om tre systrar.

Det var en gång en gumma, som hade tre döttrar. Den ena var så slarvig, att hon aldrig sydde på sina kläder utan hon hade dem på till trasorna föllo av.

Den andra var lika slarvig, men hon knöt samman trasorna så att de blevo hängande på henne.

Den tredje däremot var ordentlig och duktig och lagade sina kläder, vilket gav modern anledning till följande uttalande: "Gu' ske

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Handwritten notes:
1867 i Bellinge
1867 i Bellinge
1867 i Bellinge
1867 i Bellinge

En annan historia om tre systrar.

Handwritten notes:
1867 i Bellinge
1867 i Bellinge
1867 i Bellinge

lov för böttela, tacka ved ja' knöttela, men tvi väre för revela." (Detta kan översättas ungefär så här: "G d ske lov för den som lagar (dialekt bötar) sina kläder, tacka vill jag den som knyter samman sina kläder, men tvi vale för den som endast river sönder sig.)

 *VI.

Pigan som svor på att hon inte villeg gifta sig med kungen.

Det var en gång en piga, som hade hört ordspråket, "Soren (svuren) går snarast för sig", vilket betyder att om en person svurit på, att en sak ej skall ske så skedde den.

Pigan, som var högfärdig, ville på alla sätt bli högt uppsatt i världen och därför svor han på, att hon inte villeg gifta sig med kungen, ty hon tänkte, svär jag på att jag inte vill gifta mig med kungen, så blir jag gift med honom.

 VII.

En gammal visa.

Så resa vi till hoa, Så lustelig, så gladelig ,

Där vilja vi oss roa, Så lustelig.

LUNDS UNIV.
 FOLKMINNES-
 ARKIV

Pigan som
 svor på att
 hon inte ville
 gifta sig med
 kungen.

En gammal visa

*1911. P. Palm 100 for
 H. H. H.
 P. Palm 100 for
 H. H. H.
 1864
 i Billings*

*5/10/10
 1910
 Billings
 1912*

Skåne
Oursjö
Billinge
1932

7

3669

*Anders Pålsson
Bec. Från Lilla Orlin
Juli 1864*

A speleman på stränga, De slita på, de slita på, *Juli 1864*

Skall det vara länge, Så tröttna jag

VIII.

Vaggvisa.

Allelov, lindelöv å alla va'de gröna
dansa friskt mä'vännen min, jag frys om mina fötter.

Vi ska hämta Lisebeth, som kan så vackert sjunga,
å vi ska dansa mellevitt, så hela jorden gungar.

IX.

En slättbohistoria.

Det var en gång två drängar från slätten, som skulle köra till
skogsbygden efter ved. De körde med var sin vagn. När de kört ett stycke
tappade den ene sin yxa. När den ~~and~~ som körde bak såg detta, ~~and~~
tänkte han, "Lägger han sin yxa där, så får jag också lägga min yxa
där", och så lade han den där.

Då de kört ännu ett stycke tappade den förste ett rep, som han

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Vaggvisa.

En slättbo-
historia.

As 1246+1225

hade tagit med sig för att binda veden kvar i vagnen. När den andre såg det tänkte han, "Då får jag också lägga mitt rep där", och så kastade han av sitt rep på samma ställe.

När de så uppnådde den skog där de skulle hämta veden fällde de trädet med en såg, men de hade ingen rep att draga ned det med. Då togo de den ene drängen och ~~hängde~~ hängde upp honom mellan ett par grenar i trädet och så droge de i benen för att på så sätt draga ned trädet. Hur de drogo så var det svårt att få ned trädet och rätt som det var drogo de huvudet av.

Då de sågo att huvudet var av sade de: "Hade han huvudet med sig när vi körde hemma ifrån!" "Ja", var det en som svarade, han hade huvudet med sig när vi ~~körde~~ var hemma för jag såg hur han slevade välling i sig precis innan vi körde.

Denna historia var tydligen avsedd för att visa hur dumma slättborna voro, ty det var ju alltid liksom skogsbornas nöje att driva med de dryga slättborna. Berätterskan omtalar ett par andra historier, som äro avsedda att belysa slättbornas dumhet och jag återger dem ~~här~~ i det följande. -----

/r/

Pigan som todde att sniglar var ormar.

Det var en gång en piga från slätten, som skulle gå ett ärende till skogsbygden. Då hon kom till den gård där hon skulle uträtta sitt ärende kom hon helt andfådd inom dörren och då man frågade henne, vad det var med henne, svarade hon att där låg så många svarta ormar utmed vägen. Vid förfrågning om hur dessa ormar sågo ut, sade hon, att de voro långa som ett finger och hade två horn. Vid denna förklaring förstod man, att det var sniglar som var orsak till slättbopigans rädsla och åter fingo skogborna vatten på sin kvarn när det gällde slättbornas dumhet.

XI.

Slättbodrängarna som togo sniglar för ormar.

Det var en gång två drängar, som skulle köra till skogen efter ved. Husbonden, som hade sitt hem i byn, hade gått av där för att besöka sina släktingar och drängarna skulle köra före till skogen och lasta veden och sedan återvända så att husbonden skulle åka med hem. Förgäves fick han emellertid vänta. Inga drängar kom, varför han gick till

skogen för att se var de blivit av och varför de ej kommo tillbaka. Då husbonden kom till skogen stodo drängarna i de tomma vagnarna, någon ved hade de ej lastat, och då han frågade efter orsaken till deras beteende, svarade de, att de vågade ej gå ned för ormarna, som lågo på marken. När husbonden tittade efter så var det endast sniglar, som hade skrämt dem.

XII.

Historien om den snåla skomakaremoran.

Det var en gång en skomakaremora, som var så snål att hon knappt unnade lärlingen att äta sig mätt och hon bredde så tunnt med smör på brödet att det knappt syntes. Då det ~~sk~~ fortsatte utan att någon bättring syntes blev pojken så ledsen, att han satte sig att gråta.

Detta fick gumman se och hon frågade, varför han grät. "Jo", svarade pojken, "jag är så ledsen för jag är rädd jag skall bli blind, jag kan inte se smöret på ~~makxxx~~ brödet!"

Nästa dag fick han ost till brödet, och rätt som han satt började han skratta. När gumman fick se detta frågade hon, vad han skrat-

Historien om
den snåla sko-
makaremoran.

A. 1561*

tade åt. "Jo," sade pojken, "jag är så glad, för jag har fått min syn igen. I går kunde jag inte se smöret på brödet, men i dag kan jag se Karaby kyrka genom ostskivan!"

Denna historia vill ju belysa ej blott skomakaremorans snålhet utan även hur svårt lärpojkar ibland hade det. Dessutom vill den visa hur kvicktänkta dessa ibland voro, när det gällde att giva rappa svar. (Det bör kanske omtalas att Ö. Karaby kyrka, som tydligen åsyftas ligger så högt, att den synes ganska långt och detta faktum, vill ju bevisa hur tunn ostskivan var när man kunde se kyrkan på kanske ett par mils avstånd.

XIII.

Tomten på Knashuvud som ej ville sikta mjöl.

Det var en gård i Billinge, som förr kallades Knashuvud och ännu ej ville sikta mjöl. av befolkningen kallas så fast gården har fått ett annat namn.

På denna gård hade man för x sig att en tomte bodde, som trodes draga x tur till gården. Han var särdeles mån om att sikta mjöl till husbonden, vilket denne var mycket belåten över. Då husbonden tyckte att tomten eller "godenissen" gjort honom mycket tjänst med detta,

Tomten på
Knashuvud, som
ej ville sik-
ta mjöl.

*Skans
Ousjö*

12

3669

*Yngre Helga Perren
Ousjö
Född 1864 i Billinge*

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ville han visa honom sin erkänsla genom att skänka honom en ny kostym.

Godenissen blev mycket glad över gåvan och då han fått den nya kostymen på ville han spegla sig och se hur fin han var. Då han fick se sin bild i spegeln blev han så förtjust att han sade: "Hi hi granner, jag mej dammer, siktar aldrig mer," och efter den dagen siktade han inte mera för han var rädd om sin nya kostym.

Detta uttryck, som givetvis tillhör sagan, har blivit till ett ordspråk i bygden och då någon är särdeles upp fiffad brukar man säga: "Hi hi granner," sa' Knashoda tomte.

Denna historia skall antagligen vara ett bevis för, att människor ibland anser sig för fina för grovarbete.

XIV.

A 1459^{xx} När man ville inbilla friaren att man hade många kor.

På en gård där man endast hade två kor väntade man en gång en friare, och naturligtvis ville man att denne skulle tro att det var ett välmående ställe han hade kommit till.

För att han ej skulle få veta att där endast fanns två kor ~~xx~~

När man ville
inbilla friaren
att man
hade många kor

döpte man dessa till "Några och Alla!" När friaren var kommen och det blev tid att korna skulle skötas om, gick husets dotter ut för att ut-
rätta sina sysslor. Då hon kom in igen frågade modern "Äro kreaturen
inkomna?" "Ja," svarade flickan, "Några, men inte Alla!" Genom detta svar
skulle friaren tro att man hade många kor. ©

XV.Drängen som inte kunde äta ärtsoppa..

Det var en gång en dräng som inte kunde äta ärtsoppa. När han
~~skulle~~ fick ärtsoppa till middag vände han upp och ned på skeden så
att han inte fick någonting i den och på så sätt slapp han äta den.

Om några år gifte han sig, men blev så småningom mycket fattig,
och då lärde han sig äta ärtsoppa. Han gick en dag till den husbonde
han en gång tjänat och bad, att få köpa ärter. När de skulle ösa ärter-
na i säcken vände husbonde upp och ned på skyffeln så där kom inga är-
ter i säcken. Då drängen såg bondens beteende frågade han honom, varför
han gjorde så. "Jo" svarade denne, "så gjorde du när du skulle äta är-
ter!"

Drängen som
inte kunde
äta ärtsoppa.

3669

14
XVI.
Kyrktagningen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

—*—
Kyrktagningen

När ett barn var fött skulle ju modern kyrktagas. Detta skulle ske sex veckor efter en pojkes födelse och fem veckor efter en flickas födelse. När dagen för kyrktagningen var inne skulle den, som hade varit gudmoder till barnet, följa modern i kyrkan. Var gudmodern förhindrad valde man en annan kvinna ur släkt- eller vänkretsen. Innan själva kyrktagningen ägde rum uppehöll kvinnorna sig i vapenhuset tills klockaren kom och satte en pall innanför kyrkdörren, varefter den, som skulle kyrktagas gick in och föll på knä. Den, som följde henne stod bakom. Prästen kom så ned för kyrkogången och då han läst den ritualenliga bönen, tog han kvinnan i handen och ledde henne förbi pallen sedan gingo kvinn~~xxxxx~~^{/an/}och prästen i bredd upp för kyrkogången tills kvinnan kom till den bänk (stol) som enligt ordningen tillhörde hennes nummer, varje nummer hade sin särskilda bänk i kyrkan. Kvinnan gick till vänster om prästen och den, som följt henne gick några steg efter.

Kyrktoges två kvinnor på en gång gingo dessa och prästen i bredd uppför kyrkogången och då kommo de båda, som följde efter.

Den nu skildrade kyrktagningen försiggick i äldre tider. Senare försiggick kyrktagningen i koret.

Söndagen efter en kvinna kyrktagits skulle hon gå i kyrkan och, som man sade: "Samla häll till barnet!" Detta tillgick så, att hon skulle vid inträdet i kyrkan söka komma att gå bak efter en person, som var känd såsom en präktig människa. Den skulle helst ha både god karaktär och se bra ut och hade "häll" bland folk, varmed menades, att han eller hon var omtyckt. Var det nyfödda barnet en pojke skulle modern försöka komma bak efter en karl och var det en flicka skulle hon gå bak efter en kvinna.

Om en ogift kvinna skulle hålla ett barn till dopet skulle det vara en pojke, ty eljest var det fara för, att hon ej skulle bli gift.

På de förmögnare ställena hålls s. k. kyrkogångsgillan, varvid man bjöd de kvinnor av släkt och granna, som kommit till kvinnan med "barnleja" medan hon låg. Barnlejan bestod av kakor, soppa och andra godsaker.

XVII.

När man skulle taga ut lysning.

När ett par personer skulle taga ut lysning skulle brudens fader

Skriv endast på denna sida!

gå med till prästen i stället för bruden. och det var endast i särskilda fall hon fick tillåtelse att gå med.

XVIII.

Maträtter vid olika tillfällen.

Maträtter vid
olika tillfäl-
len.

När man bråkade linet hölls efteråt s.k. "brydegille", vid detta tillfälle var det vanligt att man hade stuvade morötter.

Man brukade förr allmänt själv taga upp torv å egna mossar eller också gemensamma mossar där man hade var sin mosslott. Detta kallades att "måsa". Vid detta arbete brukade man vara borta hela dagen och hava mat med sig eller också körde man dit med mat till middagen, vilken regelbundet bestod av risgröt. Till merafton skulle man ha äggkaka och så skulle det bjudas bra med brännvin på karlarna

XIX.

När man gick och läste för prästen.

När man gick
och läste för
prästen.

Konfirmandläsningen började på hösten i slutet av oktober eller början av november och fortsatte till bortåt april eller maj. I berätterskans ungdom fingo barnen åtnjuta konfirmandundervisning eller,

som man sade. "gå å läsa" vid tretton års ålder för sedan kunde få komma ut och tjäna, men sedan blev åldern ökad till fjorton år. När barnen voro på konfirmandundervisning eller hos prästen sista gången skulle han ha pengar.

Vid detta tillfälle blev prästen sittande vid bordet, tills alla barnen lämnat fram sina pengar, allt efter råd och lägenhet.

Vid konfirmationen eller "när glöttana skålle stau på kårkegåled;" fingo de stå ~~æ~~ under hela förhöret, pojkarna vid karlsidan och flickorna vid fruntimmerssidan, det var nämligen mycket hoga med placeringen i kyrkan. Man och hustru fingo ej följas åb i samma bänk, utan karlarna gingo till höger och kvinnorna till vänster sidas bänkar. Placeringen i övrigt skedde vid konfirmationen efter kunskaper, men under själva konfirmandundervisningen sutto efter olika rotar och nummer.

Det var ej tillåtet att deltaga i husförhören förrän man var konfirmerad, men sedan var det noga, att man besökte dessa, ty det stod i prästbetygen om man besökt dessa eller gått till nattvarden.

Husförhören.

Katekesen kallades vanligen "fragebogen" och i den läste man flitigt innan husförhören.

Skriv endast på denna sida!

Hälsningen efter kyrkbesök.

Berätterskan omtalar att när man någon i huset varit i kyrkan skulle de hemmevarande sitta uppradade på bänkarna när de kommo hem och där skulle de sitta tills kyrkbesökarna gått omkring och hälsat under hälsningsordet "mässe"

I samband med kyrkhälsningen omtalade berätterskan, att när det lyste för ett par, sade man, "att de klevo upp på predikstolen och när det lyste sista gången sade man att de föllo ned från predikstolen!"

XXI.

En ramsa när en person gick utan arbete.

Måndag spatserade jag, tisdag braverade jag, onsdagen gick med, torsdagen jag i arbete gick, fredagen gick i samma skick, lördagen gick sabbaten in, söndagen var jag glad i sinn'.

XXII.

"Järnsö", en slags soppa.

Det fanns mycket fattigt folk förr i världen, vilka levde yt-

Hälsningen
efter kyrk-
besök.

Uttryck när
det lyste för
ett par.

En ramsa när
en person
gick utan ar-
bete.

"Järnsö", en
slags soppa.

terst torvtigt. Berätterskan omtalar en slags rätt, som kallades "järnsö" för att den kokades på "järnet" (pannejärnet=stekpannan). Tillagningen skedde så, att när man stekt fläsket togs det av "järnet" och sedan flottet slagits av, slog man vatten på "järnet" i stället och lade potatis, morötter, ~~xxx~~ purjo och persilja i och kokade detta, varefter anrättningen avredde med mjöl till en lagom tjock soppa. Hade man så råd till det slogs flottet i och då ansåg soppan särdeles förnämlig.

XXIII.

När man skulle börja en väv.

Det var en hel del saker, som borde iakttagas vid ~~de~~ olika tillfällen. Sålunda omtalar berätterskan att när man hade en väv färdig till att börja väva, skulle man gå ut på förstugutrappan och darga ut två ~~strån~~ halmstrån ur taket mitt över dörren och innan något annat slogs i skulle dessa strån slås i väven, för då trodde man att där skulle bli bra skäl.

Då en väv var svept och färdig att börja väva skulle man säga, ~~Li~~ "Liafort å som på å starkt som ståltrå!" Härmed menades att

När man skulle
börja en
väv.

väven skulle bli fort vävd och att tåden i varpen skulle bli stark.

XXIV.

Personer med dålig och god "tya!"

Man hade den föreställningen, att det fanns personer med dålig och god "tya", varmed menades att personen förde otur eller tur med sig till den han besökte eller mötte.

Oturen en människa hade med sig, visade sig därigenom att om en sådan person kom på besök gick ~~skit~~ det på tok med det arbete man var sysselsatt med. Så ansåg man t. ex. att om en person kom in på ett ställe där man vävde och väven under besöket av någon anledning krånglade, så var den besökande orsak härtill. För att förhindra oturen att fortfara skulle man taga en ullsax och sticka den genom tådarna först upp och sedan ned, så skulle oturen ge med sig.

En prästfru i Billinge, brukade väva mycket och ibland hade hon två vävar uppe. Hon hade särskilt styvt kännemärke på dem, som hade god eller dålig "tya" och därför om hon såg någon komma på besök som hon ansåg ha dålig tya sade, "Av väven!" ty var man inte i

väven, så ansåg man inte den besökandes dåliga tur ha någon betydelse.

En del personer däremot ansågos hava synnerligen god tur och om en sådan kom på besök när ett viktigt arbete skulle utföras eller ett beslut fattas, ~~xxxxxxxxxxxx~~ trodde man att det skulle lyckas bra. Detta gällde även personer, som man hade affär med. Om man t. ex. först handlade med en sådan då man var ute i affärer trodde man att man för skulle få sålt det man hade med sig till torgs om man t. ex. stod på torget och försålde någon vara såsom ägg, smör, ost, höns, gäss o. s. v.

Det ansågs också mycket viktigt, vem man först mötte, då man skulle ut i en affär eller annan viktig angelägenhet. Om man mötte en gammal gunna ansågs detta såsom höjden av otur och det kunde t. o. m. hända, att om personen var riktigt vidskeplig ~~xxxx~~ vände han omigen. Karlmöte ansågs bra och såsom höjden av tur ansåg man ett "somöte" vara. Härmed menades, om man mötte en sugga, som var ute och betade vid vägen.

Något, som ej direkt kan skrivas på dålig eller god "tya", men som ändå ansågs såsom otur var, om en person hade glömt något och gick tillbaka för att hämta det.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Personer med
tur.

Första mötet.

Otur att gå
tillbaka.

Skivne
Oursjö 2: d
Billinge o: n
1932

Mynt
22 3669
XXV. Per Rilla Ohlin f. 1864
Billinge

En gård som brukade ha besök av bäckhästen

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gård som brukade ha besök av bäckhästen.

På en gård i närheten av Billebäck, den bäck efter vilken församlingen antagligen fått sitt namn, trodde man att bäckhästen brukade besöka stallet och de sade sig, ofta höra hur han galloperade bort.

En gång tyckte drängen på gården, att det hördes som om en häst i stallet var lös och gick ut för att binda den, men när han kom ut voro hästarna bundna och då trodde man, att det var bäckhästen, som varit där.

XXVI.

Säggen om vattnet i Lortabäck.

Säggen om vattnet i Lortabäck.

En bäck i Billinge församling kallad Lortabäck rinner från Billinge by till Rönneån där den utfaller söder om Hultseröd. Om vattnet i denna bäck vill säggen berätta, att den, som därav drack, skulle aldrig kunna lämna Billinge och om så var fallet, skulle han alltid komma att längta tillbaka dit.

XXVII.

Odens Jakt.

Odens Jakt.

Det var ej ~~endast~~ endast i Röstånga tron på Odens jakt var

gångse utan även i Billinge talades om denna vilda jakt under sena och kusliga kvällar.

Berätterskan omtalar, att hemnes mormor hade sagt sig ha sett Odens jakt sent en kväll då hon gick ute och rävsade. Troligen var det på hösten, ty det var ju under kulna höstkvällar, man trodde att han ~~drev sitt~~ sitt spel. Berätterskan omtalade, att mormodern hade sett något förfärligt komma farande i luften där det brusade och susade och så hörde hon ett förfärligt ljud. Hon blev så förfärligt rädd så hon visste inte vad hon skulle göra, men berätterskan omtalar inte att hon hade fått något men av skrämelsen.
